

ОТНОВО ТЪРСИМ НАЧИН ЗА ПОДОБРЯВАНЕ НА УСЛОВИЯТА ВЪВ ВИЛНИТЕ ЗОНИ НА ОБЩИНАТА

(22-ро заседание на Общински съвет – Брацигово)

На един дъх, без почивки и антракти, общинските съветници разгледаха точките от дневния ред на 22-рото по ред заседание на Общински съвет – Брацигово. Двадесет и един казуса и този път чакаха своето разрешение, но като че ли най-щекотлив се оказа въпросът за състоянието на местните летовища. Нали все пак иде лято. До конкретни решения не се стигна, защото местният парламент само разгледа предложената от изпълнителната власт информация, но тя постави много въпроси, върху които тепърва трябва да се работи. Може би защото третиранието проблеми касаят широк кръг от хора, публиката в залата, за разлика от друг път, бе доста.

Емоционални бяха изказванията на председателя на „Дружество за защита на Атолука“ – господин Димитър Китов, на собствениците на вили – Пепа Тодорова (Кабова) и Тодор Дафов. Като рефрен в изказванията на всички стоеше въпросът – ще получи ли нашият курорт най-сетне съвременен вид? Както спомена в своето изказване общинският съветник Георги Кабов,

за да има курорт, са необходими няколко фактора – път, вода, храна, охрана, медицинско обслужване и реклама. На нашите две летовища май всичко им липсва.

До летовище Васил Петлешков, или както ние си го знаем Атолука, се стига до износен, но все още годен път, водоснабдяването е в криза, собственостите на вили не са доволни от охраната. Добре е поне, че все още има медицинска сестра, която да поддържа оказването на първа помощ на летовниците, и ентусиасти, държащи хранителния магазин в активния сезон. За реклама какво да говорим, едва ли няколко указателни табели ще разрешат горепоставените проблеми. Най-доброто популяризиране ще бъде подобряване качеството на предоставяните условия за отдих. Или както г-жа Дима Пашкулева предложи, средствата, които ще постъпят от продажбата на двата обявени имота в Атолука да отидат за благоустрояване на вилното селище.

За летовище Розовски вриз нещата стоят горе-долу така. Там пътят отчасти е закрепен, но от години в курорта няма

ниво магазин, нито работещо заведение, нито медицинско обслужване.

Вярно е, че летовниците търсят съприкосновение с природата, но това, което получават на двата курорта е повече от диво в началото на 21-и век.

Като проблеми на двете вилни зони се споменаха още поголовната безразборна сеч и липсата на осветление по централните пътища. Според общинските съветници има още какво да се желае и по проблема със сметопочистването и окосването на тревните площи, което ще доведе до намаляване риска от пожари през летните месеци.

Представителите на „Дружество за защита на Атолука“ получиха уверението на кмета на общината, че ще направи всичко възможно да работи за подобряването състоянието на курорта в рамките на финансовите възможности на общинския бюджет.

Всички останали точки в дневния ред на сесията бяха приети с единодушие в рамките на добрия тон и спорно партньорство.

„Априлци“

„Едно е да говориш много, друго е да кажеш нещо.“
Софокъл

„Хубавото на кратките думи е, че кратък сериозния читател сам да мисли.“
А. Н. Толстой

МЕЖДУ ДВА БРОЯ:

БАЛ ПРИ ПРЕЗИДЕНТА

260 абитуриенти в неравностойно положение участваха в традиционния бал под егидата на президента Росен Плевнелиев. 10 от тях бяха от ДДЛРГ „Васил Петлеш-

ков“ – Брацигово.

В 16.30 ч. на 30 май в Националния исторически музей държавният глава посрещна младежи от специализирани институции за деца и от

центрове за настаняване от семеен тип. В бала се включиха и зрелостници, които завършват средни училища за деца с увреден слух или зрение.

/Соб. инф./

ДЕНЯТ НА ДЕТЕТО

Капризният майски дъжд не успя да помрачи предпразничното настроение на децата от Брацигово и те посрещнаха Деня на детето с няколко часа порано - на 31.05.2013 г. във фоайето на читалището. За малчуганите имаше много изненади и занимателни игри, подготвени от аниматора - Димитър Терзиев, актьор от Пазарджишкия театър. И тази година празникът не мина без почерпка. На децата Община Брацигово любезно предостави сладолед. Имаше за всички, а по-лакомите

получиха и по няколко.

Детските заведения в общината пък бяха и зне-надани с подарък от кмета г-н Васил Гюлеметов - столчета за своите възпитаници. Детската мебел е произведена на плевенската

фирма „ПЛАСТОЙЛ“ ООД и е на стойност 1386 лева.

/Соб. инф./

ОТКРИХА РИБОЛОВА

Риболовният сезон бе открит. Меракливите нарачиха такъмите и се

отправиха към реки и язовири. От 1.06.2013 г. в седем водоема може да се извършва и нощен любителски риболов.

При тези с надморска височина от 500 до 1500 метра сезонът ще започне на 16 юни, тъй като през тази година забраната за любител-

ски риболов по време на размножителния период влезе от 1 май и е в сила до 15 юни 2013 г.

От сега нататък и жените на рибарите ще бъдат по-свободни. Според любителите на речния спорт риболовството укрепвало семейството, защото и мъжът, и жената имали нужда малко да си починат един от друг. Това разпалвало любовта, смятат онези, които намират удоволствие във въдицата и компанията от съмишленици.

/Соб. инф./

ОБЩИНСКА АДМИНИСТРАЦИЯ – БРАЦИГОВО

УВЕДОМЯВА ВСИЧКИ ГРАЖДАНИ

че сигнали за нередности, особени ситуации и нарушения на обществения ред се подават до дежурния по съвет на тел. 03552/20-65 всеки ден от 0.00 до 24.00 часа. Сигналите се регистрират във входящ дневник за информация на съответните органи.

От ръководството

ЕДНА АМБИЦИОЗНА ИДЕЯ ОЖИВЯ

Звънът от най-високата камбанария на Балканите отдавна възвести, че градът ни стана на 120 лета. Преди повече от половин година, когато стартираха тържествата за юбилея, сред обществените възпитатели от МКБППМН – Брацигово, се зароди идеята да инициираме изработване на собствена монета – наша, брациговска, разбира се, без номинална стойност, подаръчна, един вид сувенир. Целта бе да ангажираме вниманието на подрастващите с нещо интересно и занимателно, което да отклони вниманието им от лошите предизвикателства на улицата.

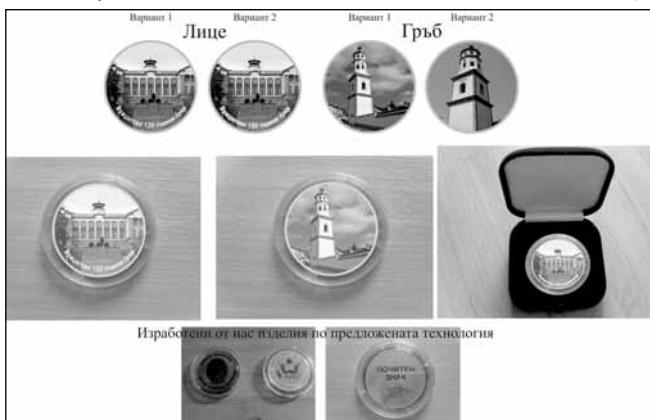
И така... стъпка по стъпка, бавно вървахме

към осъществяване на амбициозната идея. Какво ни бе нужно:

- дизайн;
- правене на матрица;
- изсичане на самите монети;
- продажба.

Все задачи с висока степен на трудност и ангажираност.

За дизайна на монетата обявихме конкурс сред учениците от НУ „Васил Петлешков“. Малчуганите ентусиазирано се включиха в проектирането на визия, която да съдържа символите на Брацигово. За материализиране на идеите се включиха и родителите на учениците. И макар и по-бавно, портфолиото ни набъбна с

множество проекторисунки, на които присъстваха изображенията на камбанарията и Културния дом. Е, имаше и такива с изображения на розата, като

характерна култура за региона, пергел и регула – символ на строителната школа, старинни къщи и разбира се, изображение на минералния извор.

Много трудно бе на обществените възпитатели да отсеят предложенията и да се спрат на най-рационалното, но те се справиха прецизно. Авторът на идеята, г-жа Златка Касандрова, положи неимоверни усилия за подбора на перфектната визия за монетата и изработването на матрицата. Сега вече сме в очакване на изсичането и и разбира се, на нейното разпространение.

От общо 23 предложения обществените възпитатели се спряха на две – тези на Христо Георгиев от IV а клас и на Теодора Апостолова от I б клас. Първото предложение е за цветно изображение на култовите за града ни

сгради с надпис „120 години – Брацигово град“, а второто - за графично. И тъй като фирмата изпълнител предложи изработване на цветни страни на монетата, победител в инициативата е Христо Тодоров Георгиев, който вече ще е петокласник.

Надяваме се, че желанието ни да рекламираме история и съвременност по нетрадиционен начин ще намери отклик сред вас, широката общественост.

И когато влезете в музея, не забравяйте да си подарите един уникален спомен от нашия град – цветна монета на Брацигово.

Иванка СТЕФАНОВА

ЗА КЛАСАТА, КАСАТА И ОБРАТНИТЕ ИСТИНИ

Преди повече от половин век, според анекдот, репортер задал на Хитлер, Сталин и Чърчил въпроса: „На кого принадлежи бъдещето?“ И Хитлер самодоволно отговорил: „На расата!“, като имал предвид арийската раса с желязните тела, твърд характер, решителност и воля. Сталин извадил лулата от устата си и отсякъл: „На класата!“, сиреч на революционния пролетариат от фабрики и заводи. Запитан бил и Чърчил, който снизходително се усмихнал и рекъл: „На касата!“, т.е. на банките и парите.

Онези отговори на двамата първи в анекдота отдавна са забравени, но казаното от Чърчил се потвърждава, макар и за съжаление. Защото именно парите са оня лост, който преобръща общочовешките ценности в тяхната противоположност. И най-вече за закъснелите, там, където някои „люде“ успяват за няколко години да натрупат толкова капитал, колкото другаде за столетия. И точно там е впечатляваща онази девалвация на моралните ценности, на разместване на местата на достойното и недостойното, което е видял френският поет от XV век Франсоа Вийон:

„На врага се ослана човек...
нежност има в сърцето от лег
и почтеност у злия пират...
изнудвачът - на почит човек...
лицемерът е верен събрат,
а протакът - духовно богат,
да крадеш е почтен занаят...“

Така стана и у нас през последните двадесет и четири години, когато вече „честните считат за луд“ (по Ботев), когато няма врата, която да не се отваря с магичната Корупция, лимузини возят телесата на екземпляри, които не са прочели нито една книга в живота си.

И ако историята у нас направи кръгом и всичко започне отначало, нима Алековият герой бай Ганьо и компания, които гледат да преспят или да се нахранят на чужда сметка, искат да издават вестник, за да печелят пари, духат свещите по време на избори и т.н., не ни ли изглеждат като детска градина в сравнение с „повелики“ техни побратими? Забравена ли е епохата на Ал Капоне и Дилинджър, мафиоти и наркобарони, от 20-те и 30-те години на миналия век, които се возеха в бронирани автомобили, гърмяха се по улиците, охранявани от гавази като гардероби, с тежки револвери? И такива до днес са „герои“ на книги и филми, които налагат не красота, а бруталност и насилие? Сиреч обратното на човешкото!

А колкото до това, че бъдещето принадлежи на касата, това може да служи на хората, ако тя - парата - се управлява от достойни и справедливи ръце...

Димитър АДЖЕЛАРОВ

СЪВРЕМЕННИ ХУДОЖНИЦИ ОТ ЦЯЛАТА СТРАНА ПОКАЗВАТ МОЗАЕЧНИ ПЛАТНА

Първа обща изложба „Българска мозайка“ се провежда от 31 май до 15 юни в Пловдив. Съвременни художници от цяла България излагат над 50 мозаечни пана в двора на Синята къща в Старинния град, където е офисът на Общинска фондация „Пловдив 2019“. Откриването на съвместната изложба е в подкрепа на пловдивската кандидатура за Европейска столица на културата. Експозицията бе открита от Вихра Григорова - изкуствовед, която коментира, че подобно арт събитие е ново за

Пловдив, „но фактът, че се случва точно тук, има своите исторически корени още в древността“. Осем български майстори на техниката мозайка се срещат, за да покажат новите си творби. Те са миниатюри, които в съвременния свят намират приложение в дворовете и вилите на хората, но са изпълнени по една от най-старинните технологии, с която в древността са украсявали поделите на храмовете и обществени сгради. Това е кавалетно изкуство, малки камерни творби на колеги от страната, обяснява Вихра Григорова. Целта на мозаистите е тази среща да стане традиционна и да бъде привлекателно място за колегите им от другите страни и школи, като Равена, Италия, където има училище по мозайка.

В живописния двор на Синята къща ще видим камерни пана на Крум Шаранков, Антоанета Стоименова

(Кипър), Емил Делийски, Николина Георгиева, Владимир и Дамян Дамянови, Стойка Матева и на нашето момиче Васка Атанасова.

Известно е, че техниката на мозайката се състои в покриването на една повърхност с части от различни материали. Тези материали могат да са камъни, цветни мрамори, цветни стъкла (смалт) или керамика. Крайната цел е да се формират изображения с различните цветове гами, които пресъздават сцени. Ефектите, в зависимост от способностите на автора, могат да бъдат много декоративни и приятни за окото. Идеята е да се разкрие част от тази красота.

„Днес обаче мозайката в повечето случаи се появява във вид на камерни пана и повече като кавалетно, отколкото като монументално изкуство. Авторите са все по-склонни да залагат на иновацията, включвайки

цели кристални друзи, керамични елементи, метал, създават и триизмерни обекти. Променена е и концепцията като цяло, мозайката все по-рядко увековечава и все по-често украсява, без да робува задължително на установени модули и правила“, казва Вихра Григорова. Изложбата се организи-

ра с цел оформяне на група от български мозаисти, които да имат поле за изява не само в районите, в които са известни, а в цялата страна. Идеята е да се направи Асоциация на българските мозаисти, тъй като в страната такава все още не съществува.

„Априлци“

НЯКОЛКО ПРАЗНИКА В ЕДНО ЗА СЕЛО БЯГА

Старите българи са наричали месец юни „червен“, защото през този месец плододат предимно червените плодове (най-вече черешите и ягодите), и вярвали, че какъвто е юни, такава ще е и годината.

Свързвали го с древните езически представи за самовили-орисници, които бродят по нивите и в градините, навещат добитъка, влизат в къщите и сеят плодородие не само по земята, но и сред хората.

Празникът на село Бяга „Земя родна, земя плодородна“, може би породен от това поверие, съвпадна и с още две символични дати – Деня на детето и Световния ден за опазване на околната среда.

Човекът е силно зависим от природата, такава каквато я познаваме днес. Драстичните промени в околната среда ще повлияят именно на нас, хората. Наблюдава се постоянното намаляване на чистите източници за питейна вода, на горите, на кътчетата с естествен вид.

И всички ние трябва да сме горди, че успяваме да се преборим с тези глобални

проблеми. Нашият район все още е в челните позиции на екологично съхранените дестинации.

Село Бяга е с многогодишни традиции в отглеждането на овощни градини и зеленчуци, а от скоро и на розови насаждения.

Похвално е, че младите хора в селището не обръщат гръб на този начин на съприкосновение с природата.

Жителите на селото са първи в овощарството за нашата община.

Създават нови трайни насаждения и с много грижи и веждна отглеждат градините си. 1595 декара са засадени с овощни дръвчета и над 400 декара са розови градини.

Земята ни свързва, тя е нашият общ дом и когато ние положим необходимите грижи за нея, тя ни се отблагодарява стократно.

Пожелаване на бляжани да бъдат все така добри стопани и отговорни земеделци. Нека не оставяме иначе плодородната ни земя да пуснее.

Нека живеем днес с мисълта за утре и за тези, които идват след нас.

„Априлци“

БИБЛИОТЕКАТА В ДИГИТАЛНИЯ СВЯТ

ПРОГРАМА „ГЛОБ@ЛНИ БИБЛИОТЕКИ - БЪЛГАРИЯ“
РБ „Никола Фурнаджиев“ - гр. Пазарджук

Програма „Глоб@лни библиотеки - България“ организира за областите Пазарджук и Силистра форум за местно развитие на тема: „Библиотеката в дигиталния свят“.

Библиотеката при НЧ „Васил Петleshков - 1874“ - гр. Брацигово, ще участва с представяне на мултимедийна презентация на тема „Деца в библиотеката и дигиталния свят“ – виртуална разходка „Хубава си, татковино“.

Идеята ни дойде след обсъждането на книгата на Румен Стоичков „Преди забравата“ в частта й „Родопи“, където нашият град е представен като „Родопската Копришница“. Румен Стоичков е репортер и водещ на „12 + 3“ и на повече от 1000 предавания „Нощен хоризонт“ и редактор на списание „Аз съм българче“, от което черпим много идеи за работата ни с децата.

Маршрутът, по който малчуганите да направят своето виртуално пътешествие „Хубава си, татковино“ осъществихме предварително по съдържанието на книгата, като на всеки компютър се подготви списък с туристически дестинации. Импровизираната екскурзия започна с представянето на

филма за град Брацигово и премина през „Дунава и Стара планина“, „Из Балкана“, „По Западна България“, „На юг от Балкана“, „Родопи“, „Странджа“. Участници във виртуалната разходка из нашата красива родина бяха учениците Даниела Димитрова, Мира Прикумова, Мария Мишева, Елена Глухчева, Борислава Траянова и Теодора Апостолова. Те преминаха през 24 забележителности и остана очаровани от местата, които посетиха, макар и на екран.

Невена СТЕФАНОВА

ПОМНИМ И ТАЧИМ:

„... Тоз, който пагне в бой за свобода,
той не умира...“

2 юни е ден на подвига, ден на славата, ден на почитта към поета-революционер и загиналите за свободата на България.

По този повод дружество „Памет и бъдеще“ от град Пловдив организира честване заедно с нас - симпатизантите от Брацигово и дружеството на батачани. Дъждът и мрачното време не попречи на 2 юни да заминем за Батак, където

др. Вранчев и другарите му бяха организирали шест лъча до лобните места на загиналите за родината от този регион. Ние бяхме включени в шестия лъч, чието направление бе посещение на музея в родопския град, историческата църква и обновената Балинова къща. Запознахме се с интересни факти, четохме стихотворението на Вазов „От Батак съм, чичо“ и точ-

но в 12 часа, когато засвири сирената, всички замръзнахме по местата си и с наведени глави помълчахме в минути на признателност и родова гордост, застинахме в мълчание за онези, които дариха живота си в името на бъдещето.

Помним и тачим паметта на героите, мечтаем да бъде вечна славата им!

От името на присъстващите - ДАР

Розовци се отказват от ягодите, насочват се към розите

Розовци масово зарязват ягодите и се пренасочват към отглеждане на маслодайни рози. Това е промяна, започнала не от тази или миналата година, а тенденция от около десетилетие. За продаван ягоди гледат само двама производители с по 2-3 декара, останалото са малки площи за собствено ползване и за

домакинствата на приятели и роднини.

Защо толкова известните розовски ягоди са на изчезване?

Причината е до болка позната - дори Господ да даде реколта, родината не дава пазар и възможност за добра реализация. А ягодата е капризна и нетрайна стока. Прекупвачите, на ко-

ито местните производители разчитали, добре се възползват от този факт и издевателстват над хората с лудо пазаруване и кощунствено ниски цени. Така от поминък ароматните плодове са станали екзотика, колкото да не се каже, че никакви ги няма. За интервю във в. „Марица“ кметицата на селото г-жа Петкова отбелязва, че малка

част от хората са се пренасочили към отглеждане на маслодайната роза и че тази година местните розопроизводители са доволни, защото е имало една местна и две външни фирми за закупуване на продукцията, а цената се върти около 2,70 за килограм розов цвят.

Повечето бивши овощари в селото обаче заедно с

ягодите зарязали изобщо земеделието. Населението застарява, а за възрастните хора не е съвсем безопасна целодневната полска работа. По-младите пък предпочитат да се хванат някъде на работа срещу заплата или да си изкарват парите от гурбет. Така поне са убедени, че няма да са на загуба.

„Априлци“

ЮНИ - МЕСЕЦ НА ПОВЕРИЯТА И МИСТИКАТА

В народния календар на българина месец юни винаги е бил свързан с култа към поверията и мистиката и почитта към християнската обредност. Това е времето на многото летни празници като Вартоломеевден, Спасовден - Възнесение Господне, Еньовден или летния Ивановден,

Лисеевден, Петровден. Освен това през юни са Русалската неделя, Духовден, станалият нарицателен Видовден и Неделята на всички светии. През този месец се кланяме на градушкарите, борим се с вилите и самодивите против пожарите, правим пеперуда за дъжд и берем билки за

здраве, защото са измити в росата на три пъти обърналото се слънце и са намерени на хълма на Разпятието. През юни се разказват легенди, обвили в тайнственост всяко селище по българските земи. Ето и някои от преданията за нашия регион...

Легенда за бръшляна

Прославено бе царството на бесите - най-мъжественото племе между траките, живееха между Марица и Родопски върхове, а по комините им щъркели напролет тракаха... Безкрайни бяха по полето златистите жита, че хлябът им благословила бе Бендида - богиня - майка. А мъжете със стоманена ръка градяха храмове, над сърпа се навеждаха. А лозови гирлянди, родили кехлибар, от Дионис, безсмъртния, им бяха чуден дар. И виждаш, вдигнеш ли очи, ту белите овце по склонове гористи там без чет и брой, ту черни биволи, потеглили на водопой! Гордееха се те със царя Карсовлект, владетел справедлив над Бесапара, престолнината му от къщи бе от плет, дърво и камъни, ала на она рид изправен кат преспа сняг бе ослепителен палата от мрамор, като на богиня горда диадема, като гнездо на птица, за да пази под крилата тук бесите с гореща кръв дарени... Прочути бяха те от скитите до персите с възлешното светилище на трите нимфи, с Дионисиевите празненства, с Орфеевите песни, когато вдигаха се златните ритони с вино от царя с гости Хебризел и Арапит - на гети вожда, с горд Спарадок сърдит... Че на арена лъвовете през огнен обръч прескачаха... И чупеха с ръцете хляб, месо от печени сърни... Девојки с обич отгледаните ябълки им носеха, подвиги крак... Растяха те на слънце в Момини градини, сам Карсовлект ги засади във она ден, във който бе родена дъщеря му Берсеника и разбра, че е от богове благословен... Дърветата растяха, оградени сякаш от циклопи, с дувари от скали... Като цербер триглав, от царството на сенките, с лай кучета жестоки тук ябълките пазеха от гости с непокорен нрав! А до градината, сред каменни колони, Карсовлект постави от възлешник изработено корито, с изкуство ваяни герои и богове отвред и четири грифона го държаха под ъглите... Че къпеше се в него принцеса Берсеника, любимката на Бендида, на майката на Тракия,

че трепваше сърцето ѝ от тази хубост дивна, тъй морето люшва се луната щом изгрей от мрака. От златни дъбови листа със жельдите диадема челото ѝ красеше, а косите - с цвят на абанос, около бялото лице трептяха обици - сирени, с очите - изумруди, смайваше тя свой и гост!

И ето, че неудържим, Бръшлян по име, млад левент, роден от племето дерони във болярски дом, израсъл в Атина при мъдреци, за подвиг отреден, като Персей препускаше в полето своя бесен кон... За ябълките чудни той на царя Керсовлект да се говори чу... И както нявга сам от Хесперидите бе взел ги Херкулес, а Парис с ябълка подред с богини три говореше, прекрасната избираше, реши в градината да влезе от дързост заслепен с герои и богове реши да мери ръст... И по скалите закатери се, и всеки пръст той разкърва, пот обля челото. И щом нога отпусна, стъпил вече, цербери с разпенена уста изсочиха! И оглушиха го със кървав лай, тогава хукна той с предчувствие за... край. ...И ето, спря се, сякаш от мълния вцепенен - сред клони в кръг във златно там корито видя богиня жива сред бяла пяна, удивен, тъй както бе родена прекрасна Афродита! И зашеметен, гледаше сам, разширил зеници Бръшлян: - Кое е туй божество с образ на девица? И чу гласа на Бендида във тоз вечерен час: - Тъй както бе превърнат във елен ловецът Актеон, че зърна Артемида, в дърво ще станеш ти и в стон, затуй, че оскверни с очите си забраненото за тези, що не различават божествено от земното, ще пълзиш по каменни стени с протегнати ръце, превърнати в пълзящи клони с листа като сърце!

Минаха много векове... И она връх - Хисаря, белее се, а там, под тих пустинен рид, остана мирисът от чудни Момини градини, отломъкът стои от тежко Момино корито, на нимфи три светилището под луната грее, а край надгробните могили още грозде зрее... На голите и пусти Бесапарски възвишения в потайна доба бесите се втурват във сражения...
Димитър АДЖЕЛАРОВ

ЛЕГЕНДАРНА РЕАЛНОСТ

Отдавна се канех да разкажа една история, но все отлагах. Отлагах, защото не бях сигурен доколко е легенда и доколко реалност. С времето фактите станаха повече и легендата придоби очертанията на легендарна реалност. Затова реших да я разкажа, за да научат и други за нея.

Историята е за малък християнски параклис в Брацигово. По неизвестни на мен причини той се нарича „Света Марена“, а не „Света Марина“, каквото е името на светицата - покровителка на моряците. Някой шегобиец веднага би добавил: „Нерде Брацигово - нерде морето!“, но това е положението. Както казаха, става дума не за обикновена, а за легендарна реалност. Историята в случая е не за почитаната от цял свят света мъченица, а за построяването на параклиса. Изграден е в началото на ХХ век край малка бистра река, бълбукаща през Брацигово и извираща от несравнимата Родопска. В близост до параклиса има красиво двуетажно училище, в което учат писмо и четмо най-малките и през междучасията нарушават покоя на светицата и на всички къщи наоколо.

В края на ХІХ и началото на ХХ век на мястото на училището имало две поредни училища с еднаква съдба - изгорели в пожар до основни. Като дете баба ми разказваше, че заради пожара хвърляли мокри черги над старата ни къща до училището, за да не пламне и тя. По повод пожарите баба и друго разказваше, което тогава ми звучеше като приказка. Сънувала тя (или друга жена - истината потъна някъде в детското съзнание), че пожарите били заради икона, скрита под камък в основите на училището. Някаква жена, облечена в бяло, казала в съня да преместят камъка, да извадят иконата и така училището нямало да изгря повече.

След втория пожар повярвалите в странния сън намерили камъка, преместили го и открили под него икона на света Марена. След време боголюбиви и родолюбиви брациговци построили параклис в чест на светицата и поставили в него иконата. Има и още нещо странно в тази история: света Марина закрила не само моряците, но я наричат и огнена.

Има още две събития, допълващи историята. Първото е болестта на една брациговка и случката с нея. Лежала жената болна и отчаяна в болницата, когато една нощ ѝ се присънила жена, която казала, че ще оздравее, но трябва да се грижи за ключа, който оставя в ръката ѝ. Събудила се стресната жената, погледнала ръката и видяла отпечатък от ключа на нея. След като оздравяла, срещнала възрастната жена, грижеща се за параклиса, която ѝ казала, че вече е стара и предлага тя да поеме ключа и грижата за него. Погледнала жената ключа, приличащ на сънуваната, разбрала казаното и поела грижата за параклиса, въпреки че не била вярваща дотогава.

Второто събитие е свързано с екстрасенс. При посещение при екстрасенс на болна от Брацигово, живееща близо до параклиса, той казал, че където живее е пролята много човешка кръв. Може би по тези места, които някога били извън Брацигово, е имало християнска обител, в която живеели вярващи, заплашили с живота си за своята вяра.

В Брацигово има красива черква, носеща името на свети Йоан Предтеча, строена през 1831 г. в цял ръст над земята, и десет параклиса. Техните истории са също необикновени, поучителни и интересни. Добре е да бъдат събрани в книжка като част от живата история, която често е по-важна от официалната.

Ангел ПОПОВ

Александър Стамболийски - 90 години от смъртта на земеделския водач

Историческото минало на нашия народ е пълно с безброй имена на родолюбиви българи. Един от тях е Александър Стамболийски - първият изявен лидер на земеделското движение и един от идеолозите на Българския земеделски народен съюз. През 1908 г. той става народен представител, а когато избухва Първата световна война води упорита борба против въвличането на България в нея. Заради острите нападки, които си позволява да хвърли върху тогавашния монарх - цар Фердинанд, бива затворен и осъден на доживотен затвор.

След пробива на фронта при Добро поле през 1918 г. Стамболийски излиза от затвора. Той не спира своята про-

гресивна дейност за напредъка на българското село. Много скоро след това отново става неудобен за новото правителство. След Деветоюнския преврат през 1923-а Александър Цанков го осъжда на смърт и на 14 юни същата година бива зверски убит.

Историята ни ще го запомни още като голям публицист-полемист и като редактор на вестник „Земеделско знаме“.

По повод годишнината от смъртта на Стамболийски всяка година от цялата страна се стичат хора в родното му село, за да засвидетелстват своята почит и уважение към личността на видния земеделец. И ние, брациговци, изразихме както всеки път своята признателност към героя,

поднасяйки свежи цветя пред паметника на Ясна поляна.

Тазгодишният събор-поклонение бе открит от Спас Чалъков - областен председател на Земеделски съюз „Александър Стамболийски“. Трогателно беше словото на Румен Йончев, който проследи живота и делото на видния българин. На трибуната присъстваха още Михаил Миков - председател на Народното събрание, и още няколко народни представители от нашия район. А когато по микрофона прозвуча песента „...морен, орачът нивата сееше...“, цялата публика запя в едно.

Изявите продължиха с изпълненията на Детско-юношески ансамбъл за народни песни и танци - Велинград, и Мъжка

фолклорна група с ръководител Цанко Пашов.

Нашето пътуване бе организирано от младия и всеотдаен председател на местната структура на Земеделския съюз в Брацигово - Тодор Тосев. Благодарим за приятно преживяване мигове.

Точно на датата 14.06.2013 г. в конференционната зала на Градския исторически музей всички земеделски организации в града ни ще почетат паметта на видния трибун. Ще се проведе тържествено събрание с произнасяне на слово за живота и делото му. След приключване на тържествената част всеки от присъстващите ще разгледа експонираната изложба за Александър Стамболийски.

Гена ПАВЛОВА

НЕЩАТА ОТ ЖИВОТА

НАШИТЕ НОВИ СЪСЕДИ

От 1 май тази година улица „Майор Павлов“ има нови жители.

На електрически стълб до къщата на Карналови, срещу нас, започна да каца един щъркел. Оглеждаше се, почукваше с клюна по стълба, сякаш да провери дали е надежден и излиташе. Така беше няколко дни. След една седмица, явно убеден в благонадеждността на бетонния стълб като дом и на нас като съседи, щъркелът започна да строи гнездото си. Градежът се състоеше в носенето на клечки - в началото по-малки, които изкусно захващаше за чашките на електрическия стълб, а след това и по-големи сухи клони, които влиташе в

малките. Майсторлъкът по изграждането трудно може да се опише - един крилат зидар редеше своеобразните си тухли ред по ред без умора. След около десетина дни щъркеловият дом бе готов. Веднага бе проверен от женската, която започна да идва ежедневно и се захвана с обзавеждането, състоящо се от уплътняване на стените с мъх, листа, дори найлончета и други дребни неща. По всичко личи, че тези пернати никак не се страхуват от присъствието на хората. Един ден дори гордо се разходиха по асфалта сред нас, може би за да се запознаем - те с нас, ние с тях. Живушките на улицата много им се радваме. Те са нашите нови съседи. Сега очакваме да се излюпят и малките. Дано успеят да ни зарадват с ново поколение.

Много ни се ще да останат при нас дълго време, затова се обръщаме към еколозите, да помислят за заздравяване на гнездото.

Цветана ТОНЕВА

ОБЩИНСКА АДМИНИСТРАЦИЯ БРАЦИГОВО

На основание чл. 14, ал. 7 във връзка с ал. 2 от Закона за общинската собственост и чл. 15, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество и в изпълнение на Решение № 337 от 25.04.2013 г. на Общински съвет - гр. Брацигово

ОБЯВЯВА

1. Повторен публичен търг с явно наддаване на 21.06.2013 г. от 10.00 ч. в сградата на Общинска администрация - гр. Брацигово, за отдаване под наем на части от недвижим имот, публична общинска собственост, представляващи части от първи етаж в сградата на Младежки дом, намираща се в Поземлен имот с идентификатор 06207.501.284 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Брацигово, /по предходен план - УПИ XI - Младежки дом, в кв. 13/ ул. „Христо Смирненски“ № 1, а именно: помещение с площ 160 кв. м за кафе-аперитив и помещение с площ 200 кв. м за нощен бар.

1.1 Срок за отдаване под наем на частите от имота - 5 /пет/ години.

1.2 Начална тръжна месечна наемна цена - 440.00 лв. без ДДС. За първата и втората година от срока на договора за наем се заплаща достигнатата на търга месечна наемна цена, намалена с 20 %. За останалия период от договора за наем - целият размер на достигнатата на търга месечна наемна цена.

1.3 Кандидатите за участие в търга трябва да бъдат юридически лица, регистрирани по смисъла на Търговския закон.

1.4 Задължително условие - имотът, предмет на търга, да се ползва само по предназначението му.

2. Тръжна документация може да се закупи от фронт-офиса на Общинска администрация - гр. Брацигово, срещу сумата от 50.00 лв. до 16.00 ч. на 20.06.2013 г.

3. Депозит за участие в търга в размер на 10 % от началната тръжна наемна цена се внася в касата на фронт-офиса на Общинска администрация - гр. Брацигово, или по банков път по сметка IBAN BG88 SOMB91303332969601, BIC SOMBBG-SF при Общинска банка АД - клон Пещера, до 16.30 ч. на 20.06.2013 г.

4. Документи за участие в търга се приемат на фронт-офиса на Общинска администрация - гр. Брацигово, до 16.45 ч. на 20.06.2013 г.

5. Оглед на обекта, предмет на търга, в присъствието на служител от Общинска администрация се извършва след представен документ за закупена тръжна документация до 15.00 ч. на 20.06.2013 г.

В случай, че не се явят кандидати за участие в търга, последващи търгове ще се провеждат през петнадесет дни до отдаването под наем на обекта.

За допълнителна информация: стая № 16
Общинска администрация - Брацигово,
тел. 03552/20-65, вътр. 116 или 110

Васил ГЮЛЕМЕТОВ
кмет на община Брацигово

ЕХО ОТ ИЗМИНАЛОТО ПЪРВЕНСТВО НА „А“ РФГ

Станало е вече хубава традиция във ФК „Чико“ - с Бяга: измине ли първенство, правим равностметка - кога добра, кога незадоволителна. И въпреки това слагаме черта, под която виждаме усилията, успехите, недостатъците и най-важното - набелязваме пътя, по който да вървим към следващото първенство.

Настоящият сезон изтече заедно с големите преживявания, с разочарованията и надеждите, за да завърши с радостен баланс, който ни дава основание да твърдим, че постигнахме целите, които си поставихме в началото на първенството, като се класирахме на III място с баланс от 19 победи, 6 равенства и две загуби с голова разлика 105 - 27 и 63 точки. От всички отбори единствено „Чико“ направи удивително впечатление с продължителната серия от победи с по 8:0, 9:0, 10:0 и с коренно подобренията си игра.

Върху основата на отлична физическа подготовка, с постоянна маневреност в отбраната и нападение, с голяма свобода в действието отборът постигна онова, което се нарича отлична спортна форма, благодарение на почти всекидневните професионални тренировки и добрия приятелски климат.

Още са свежи спомените за стабилния вратар Атанас Андреев, неударимите рейдове на Борис Кацаров, Деян Бекяров, Цветомир Владимиров, Валентин Илинов, безспорно най-опасните остриета.

В средата на терена вършеха с хъс Делян Лазаров, Живко Готев, Георги Гогов, Георги Чапов и Славейко Чолаков. В крайна защита непоклатими стълбове бяха Димитър Ангелов, Благомир Спасов и Георги Апостолов, а в разнообразно амплуа действаше един емоционален диспечер - Йордан Михайлов, готов да атакува от втора позиция.

Успешно носеха на гърба си тежката задача на централни нападатели Ивайло Герджиков и Георги Михайлов - голмайстор на първенството.

Като извод за всички отбори и цялостната игра - с изключение на ФК „Чико“ - играеше се посредствено и слабо. Шаблонът се е всмукал в изпълненията на другите тимове и мачовете им си приличат като две капки вода - еднакви в техническото си безсилие, подчинени преди всичко на мисълта за точката или точките.

Не беше в тон с изискванията и съдийската свирка. Критериите за нейните намеси са изключително различни. При обективно, честно съдийство отборите, класирани на първо и второ място, нямаше да са там.

Трудно е наистина да се говори за плюсове. Но фактите са такива. Премина едно първенство, което буди тревога, особено очевидно в последния кръг, където отборът домакин Братаница изпя на два гласа песента „Полегнала е Тодора“ на „Левски“ - отборът от Паталеница, който едва събра резервни футболисти, за да завърши първенството. Братаница им подари три точки, за да може „Чико“ да остане на трето място. За този очевиден подарък ОС на БФС трябва веднага да извади от групата и двата отбора, според правилника.

Дългът, уви, не се погасява - дългът на всички са фактите, които ще обосновават негативните тенденции, подтиквания към размисъл, за да може новото първенство да се проведе честно, без задушливи игри, за да не се повтаря лансирането и бутането напред на отбора на Варвара, чиято футболна класа е много под нивото на „Чико“.

Очакваме новото футболно предизвикателство наесен с оптимизъм.

Димитър ПОПОВ

ФОТОКО

ПОМНИШ ЛИ?

Някогашните звезди на славния за времето си „Локомотив“ - Пловдив, Паница Хаджийски и Тодор Паунов, в сладка носталгия за футболните им приключения у нас и в странство, включително и за незабравимата им среща с царя на футбола - Едисон Арантес до Насименто - Пеле. Спомени, спомени...

Димитър СТЕФАНОВ

РЕЦЕПТА ЗА ДЪЛГОЛЕТИЕ

Родените през 1949-а г. в с. Жребичко са може би единствените ентузиастични в общината, които поддържат младежкия си тонус чрез ежегодни наборни срещи. При това единодушно считат, че само една сбирка за цели дванадесет месеца е твърде малко, та често си организират и втора - както се очертава и тази година. По този начин, напредвайки задружно във времето, наборите прилагат успешно откритата от тях самите рецепта за максимално задържане на младостта. И я препоръчват на всички, които искат да изпитат чудодейната ѝ сила.

Ефикасна е, повярвайте им!

Димитър СТЕФАНОВ

Ангел Чортев е бизнесмен. Тоест - организатор, ръководител и вдъхновител на подопечните му пълчища от мравки-работнички. Досущ като който и да е от звездочелите секретари на някогашната негова партия. А ако съществуваше някаква разлика спрямо онези времена, то тя можеше да се открие единствено в малката подробност, че днес хамбарите на мравуняка бяха не държавни, а негови. Лични! Собствени!

Слава Богу Чортеву! Осенен от споходилите го благи констатации, бизнесменът се опита да затананоси „по скорпионски“ любимия си шлагер - „The wind of change“.

А-а-х, този съдбоносен вятър! О-о-х, тази сладка промяна! Е-е-х, това фантастично „пречейнджване“!!! Чудо на чудесата!

Още в началото на мътния порой на „change“-а Чортев бе извадил невероятния исторически шанс да попадне в точното време на точното място. И да се срещне с точните хора! Как тогава да не се почувства Божия галеник? Как да приеме като случайност даденото му име? Ангел!

Ангел ли? Ха, ха! И в архангелски сан планираше да се въздигне бай Чортев, ама всичко с времето си. Рано или късно, всички щяха да му целуват не само ръцете, но и краката, и... Всички! Както е тръгнало...

- М-м-да-а! - Божият избранник пригладя триетажната си брадичка и примлясна с устни като заситен шопар. В следващия миг обаче свърши вежди и заглеждайки се начумерено в телефона, изплухтя едно дълбоко „О-о-ф!“...

Нямаше как, налагаше се да звъне. А разговорът, който му предстоеше, го изпълваше с неприязън и досада. Не за друго, а

само заради словесния компромис, който припарваше в устата му като горещ картоф още преди да го е налпал. Но!... Бизнесът изискваше и жертви! И въглен да беше картофът, налагаше се да бъде преглътнат.

- Моля! - зазвуча в слушалката познатият му дрезгав тембър.

- Здравсти, хм-м... професоре!

Как си? Как си?

не беше изключено самият Братински да му е извъртал по някоя от ония дългоки. Така че...

Ама нека да си вири нос! Ахмак! Като че ли е бил нещо повече от сибирските си колеги, при които Чортев се превърна в дипломиран инженер-металург. При това - без никакво „Ох!“! Къде-къде по-разумни бяха академичните братушки! Широки души. И отлично съзнаващи, че

за някакви си пет-шестстотин лева месечно! Глупак!

Веднага след триумфа си обаче професорът започна да става нахален:

- Е, шефе! Победихме, нали? Успяхме!

- М-да-а-а! - бе промърморил в отговор Чортев, отпусвайки величествено килограмите си върху мекия стол. - Успях...

В онзи миг в кабинета бяха

ОТ ЗЕЛЕНА ТИКВА - СЕМЕ!

Из сериала „Под коката на един бизнесмен“

Като стара бизнес акула, Чортев отдавна бе прозрял, че ако разчиташе само на собствената си мозъчна дейност, изживяването му към архангелския сан би било само едно красиво Шопеново мечтание. Но и една предизвестена „кауза пердута“.

Приватизационните битки, в които се впускаше той, бяха тежки. А понякога и истински многогодишни войни. Но... Не бе вчерашен той! Знаеше кога и как да извади тежката си артилерия. Професори, доценти и доктори на науките - колкото щещ. Умни и знаещи, но за щастие - гладни като улични помияри! Подхвърляше ли им по коматче - твои са! До последната им сива клетка...

В интерес на истината точно бившият ръководител на катедра от Техническия - Братински, не му беше любимец. Макар и доволно проспериращ, Чортев все още не успяваше да преглътне горчилката от издънките при неколкостранните му кандидатстудентски перипетии. Той така и не съумя да се промъкне в цитаделата на същия този Технически. Пет пъти го късаха на приемните. И никак

тежестта на обучението пада не върху неразгадаемите извлечения от разните му интегрални и диференциални, а върху финикийските им еквиваленти. В Сибир те се продаваха като на битак - без пазарлъци и от евтино по-евтино. А с какво е по-лоша съветската диплома? А?

„Стари истории!“ - Чортев отхвърли налетяващите го като конски мухи асоциации и продължи с възможно най-дружелюбно си тон:

- Слушай! Имам нужда от теб... Нали знаеш колко те ценя...

„Боже, какъв артист трябваше да бъде! Нерон и половина!“

Само преди месец, благодарение на отропания професор, към разрастващата се Чортева империя бе присъединена една от най-апетитните общински фирми - тази на сметопочистването. Много мек хляб имаше в боклука, хей! Много! И точно затова битката бе страховита. Търгове и конкурси, сметки и обосновки, планове и програми - ужас! Братински обаче прегази конкуренцията като валак. При това - само

нахлули задъхани заместникът му - ченгето Рапопонков, и главния счетоводител Пендаров.

- Шефе!... Шефе!... - започнаха да се надвикват двамата.

- Какво има? - изгледа ги отвисоко биг-босът им.

- Ами направихме пълен преглед на машинния парк... - започна ченгето.

- И го съпоставихме със счетоводния списък... - вмъкна се с почти пубертетското си баритонче и Пендаров.

- И?

- Ами оказа се, че две от сметосъбирачите са с блокирвали двигатели...

- Фрезата в ремонтния цех е ограбена...

- Стругът е с откраднат двигател...

- Товарчката била бракувана, а ни е продадена като редовна...

- Как така? - гласът на Чортев изведнъж стана свиреп, а погледът му заприлича на задействана фронтна огнехвъргачка. - Това е измама! Мошеници! А и вие! Вие? Къде сте япали при огледа? Братински?!?!

Искам си всичко до последната бурмичка!

- Нищо не е загубено! - продължи спокойно преминалия в отбрана професор и се обърна към счетоводителчето. - А ти не видя ли в тоя твой отчет, че цените, на които са купени активите, са по-ниски, отколкото е стойността им като скрап?

- А-а-а? Значи си ме прекарал да купувам скрап, а? - изскочи иззад бюрото си разяреният вече шеф. - А машините? Откъде ще ги взема сега?

- Имаме разработен инвестиционен план...

- А бе, ти луд ли си, бе? План!... Инвестиции! Да не си въобразяваш, че все още се намиращ пред председателя на конкурсната комисия? А? Не съм купил фирма, за да наливам пари в нея...

- Ако става дума за сериозен бизнес - би трябвало...

- О-о-о! Ти ли ще ми даваш на мене акъл, бе?... Ти ли?... Какво разбираш ти от бизнес? Слушай!... Аз от зелена тиква семе не вземам!... Разбра ли?... Върви да ти напишат хонорарния лист и

изчезвай!

- Ама... - съкрушеният професор се поизчерви. - Аз мислех, че след тая успешна сделка ми се полага и нещо над хонорара...

- Тиква! Мислел той! Видях колко мислиш... Вземай парите и изчезвай докато не съм ти ги резнал наполовина!... Заради късогледството ти...

Ето така, малко нелицеприятно бе завършила последната среща между бизнесмена и „мозъка“ му. Но...

Животът е динамична материя, нали? И сега Чортев бе изправен пред нова приватизационна битка. Следователно отново му се налагаше да мисли.

- Хайде, професоре, хайде! Не ми връзвай кусур. Вярно, изпуснах си нервите... Но ти обещавам, че това няма да се повтори... Ангел Чортев два пъти една и съща грешка не прави...

- Много добре! - отговори спокойният глас от слушалката. - Точно по същия начин разсъждавам и аз. Два пъти една и съща грешка не правя...

- Ама недей така, професоре. Ще ти вдигна и мизата... Ще я удвоя, ако трябва...

- Съжалявам. Късно е. Конкурентите ти вече я утроиха. Но... пак ще се видим. На търга...

- Какво-о-о? - Чортев се хвана за сърцето, тръшна се като захвърлен чувал и закрещя: - Професоре!... Братински!...

Слушалката обаче му отговори безпощадно със сигнала за прекъсната връзка.

- Предател!... Мошеник!... Така ли ми се отблагодаряваш?... Юда Искариотски! Ох! Ами търгът?... Търгът!...

И като вдигна очи към небето, простена: - Ах, отче!... Отче!... Защо ме изостави-и-и?!?!

Димитър ДЪНЕКОВ